

ging de Hoedenmaker verder, terwijl hij benauwd rondkeek om te zien, of die het ook zou ontkennen. Doch de Zevenlaper was vast in slaap en ontkende niets. «Daarna», vervolgde de Hoedenmaker, «sneed ik me nog een paar boterhammen —»

«Maar wat zei de Zevenlaper?» vroeg een der gezworenen.

«Dat herinner ik me niet», zei de Hoedenmaker.

«Je *zult* je dat herinneren», merkte de Koning op, «of ik laat je terechtstellen».

De ongelukkige Hoedenmaker liet zijn theekopje en zijn boterham vallen en viel op de knieën.

«Ik ben een ellendig man, Sire», begon hij.

«Je bent een *zeer* ellendig *spreker*», zei de Koning.

Hier applaudisseerde een der Guineesche biggetjes doch werd terstond door een der ambtenaren van het hof onderdrukt. (Daar dit misschien nog al moeilijk te begrijpen is, wil ik je even uitleggen, hoe dat gedaan werd. Ze hadden een grooten zak, waarvan de opening met touwen kon worden dichtgebonden. Hier stopten ze het biggetje in met het hoofd vooruit en gingen er toen op zitten).

«Wel, ik ben blij, dat ik *dat* eens gezien heb»,

dacht Alice. «Ik heb zoo dikwijls aan het eind van een verhoor, tot applaus, terstond onderdrukt naren van het hof», en ik heb het nooit begrepen».

«Als dat alles is, wat je erop wil opstappen», vervolgde de Koning.

«Waarop kan ik stappen?» zei Alice.

«Op je voeten», antwoordde de Koning.

Hier applaudisseerde het azenbiggetje en werd onderdrukt.

«Kom, nu zijn de biggetjes van Alice. «Nu zal het beter gaan».

«Ik zou liever mijn thee verdrukken», zei de Hoedenmaker, terwijl hij met een blik wierp op de Koningin, die op de grond zat te lezen.

«Je kunt gaan», zei de Koning. De Hoedenmaker verliet ijlings de gerechtszaal, zelfs den tijd te gunnen, dat hij zijn naam verhoorden.

«— en sla hem buiten even», zei de Koning. Voegde de Koningin er bij tot de Koningin. Doch de Hoedenmaker was al verdwenen, vóór de ambtenaren kwamen.

«Roep de volgende getuigen», zei de Koning.

